

5WYROK

5.1W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Hanna Bartkowiak

Sędziowie: Sławomir Jęksa

Dariusz Śliwiński

Protokolant: prot. sąd. Angelika Kubiaczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Nowe Miasto w Poznaniu Ewy Domagalskiej

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2022 r.

sprawy **R. K.** oskarżonego z art. 286 § 1 kk, art. 586 ksh i art. 218 § 1 kk oraz **A. S.** oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 586 ksh

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego R. K., obrońców oskarżonego A. S. oraz prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 2 listopada 2021 r., sygn. akt III K 253/12

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonych R. K. i A. S. koszty sądowe za postępowanie odwoławcze po 1/3 części i wymierza im opłaty za II instancję w kwocie po 300 zł, zaś w pozostałym zakresie kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Sławomir Jęksa

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 559/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 2 listopada 2021 r., sygn. akt III K 253/12 - uzasadnienie w zakresie rozstrzygnięć **co do oskarżonego R. K. w pkt 3 - 5 i 10** oraz w przedmiocie kosztów procesu, na wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. z dnia 16 grudnia 2022 r., zawężony w piśmie procesowym z dnia 9 stycznia 2023 r.

W związku z tym, że żaden z apelujących nie złożył wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, Sąd odwoławczy na podstawie art. 423 § 1a kpk w zw. z art. 457 § 2 kpk ograniczył uzasadnienie do omówienia zarzutów z apelacji obrońcy oskarżonego R. K. i prokuratora odnośnie przestępstwa z art. 218 § 1a kk, stosownie do wniosku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**0.12.1. Ustalenie faktów****0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione**

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów**0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów**

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Zarzut z pkt 7 apelacji obrońcy oskarżonego R. K.:</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony miał zamiar uporczywie naruszać prawa i obowiązki trzech pracowników wynikające z ubezpieczenia społecznego w sposób opisany w zarzucie (pkt IX wyroku), choć nieodprowadzenie składek było wywołane okolicznościami niezależnymi od oskarżonego, do których należał brak odpowiednich środków w majątku Spółki.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie. Obrońca apelujący w imieniu oskarżonego nie przedstawił</p>		

żadnych takich okoliczności, które podważałyby prawidłowość ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy odnośnie czynu zarzucanego z pkt IX, a przypisanego w pkt 3 zaskarżonego wyroku. Sąd ten w pisemnym uzasadnieniu do wyroku skazującego przedstawił dowody, które legły u podstaw orzeczenia w tym zakresie, a także ich obiektywną i rzetelną ocenę, mieszczącą się w granicach art. 7 kpk. W efekcie ustalił niebudzący wątpliwości stan faktyczny zarówno odnośnie elementów przedmiotowych, jak i zamiaru oskarżonego, jego zawinienia. W zasadzie to właśnie strona podmiotowa przestępstwa z art. 218 § 1a kk była kwestionowana w niniejszej sprawie i dlatego Sąd odwoławczy skupił swą uwagę przede wszystkim na tym aspekcie sprawy.

Według obrońcy uwalniała oskarżonego od odpowiedzialności karnej za występki z art. 218 § 1a kk trudna sytuacja majątkowa spółki, w której był współnikiem i pełnił funkcję prezesa zarządu. Jest to stanowisko zbieżne z wyjaśnieniami samego oskarżonego R. K., który w postępowaniu jurysdykcyjnym przyznał fakt, że przez pewien czas składki ZUS-owskie nie były odprowadzane kiedy były problemy z płynnością finansową i wywiązywaniem się ze zobowiązań wobec kontrahentów handlowych. Jednocześnie zaznaczał, że była to sytuacja przejściowa i celowa aby utrzymać się na rynku (wyjaśnienia z dnia 3 lutego 2016 r., k. 2569).

Zdaniem Sądu Okręgowego brak było podstaw faktycznych i prawnych aby powyższa argumentacja ekskulpowała oskarżonego. Jak już wyżej

zaznaczono, nieodprowadzanie składek ubezpieczeń społecznych i na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych potrącanych za trzech pracowników było faktem bezspornym. Na mocy art. 46 ust. 1 i art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 85 ust. 1 i art. 87 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. Nr 210, poz. 2135 ze zm.) prowadzący działalność gospodarczą zatrudniając pracowników zobowiązany był obliczać oraz potrącać z dochodów pracowników należne składki i przekazywać je bez uprzedniego wezwania do ZUS-u nie później niż do 15 dnia następnego miesiąca. W Spółce z o.o. (...) odpowiedzialny za to był R. K. z racji pełnionej funkcji prezesa zarządu.

Oskarżonemu zasadnie przy tym przypisano znamię uporczywości, które zakłada z kolei dwa elementy: złą wolę sprawcy i długotrwałość jego zachowania, która uzewnętrznia się np. sekwencyjnymi czy powtarzalnymi zachowaniami. Biorąc pod uwagę dość długi okres czasu przez który składki nie były odprowadzane (łącznie niespełna rok), czego efektem było powstanie znacznych zaległości (w sumie 21 053 zł), nieprzerwany charakter tej sytuacji oraz brak jakichkolwiek ich spłat należało zgodzić się z Sądem I instancji, że oskarżony w ten sposób wypełnił znamiona strony przedmiotowej tegoż występkę z art. 218 § 1a kk. Na uwagę zasługują też okoliczności wynikające z opinii biegłej z zakresu rachunkowości A. M., które tylko potwierdzają

slusznosc powyższych wskazań. Mianowicie w/wym biegła ustaliła, że już w kwietniu 2007 r. nie były uiszczane składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne i trwało to do października 2009 r. (od tego czasu płatnik zaprzestał deklarowania składek ani nie wyrejestrował się), przy czym to nieregulowanie składek nie miało charakteru sporadycznego czy przejściowego. Według biegłej spółka (...) była w stanie niewypłacalności od połowy maja 2007 r., a na koniec tegoż roku majątek spółki był wyraźnie mniejszy od kwoty zobowiązań. Autorka opinii po wnikliwym przeanalizowaniu wszystkich dostępnych dokumentów księgowo-finansowych tego podmiotu gospodarczego fachowo oceniła, że zarząd spółki (...) powinien zgłosić wniosek o upadłość do 14 stycznia 2008 r. (str. 14-15 opinii z dnia 2 maja 2011 r.). Tylko na marginesie Sąd Okręgowy podaje w tym miejscu, że dowód ten jako pełnowartościowy i fachowy słusznie stał się podstawą czynionych ustaleń faktycznych. Kontynuując analizę zachowań oskarżonego z zakresu naruszeń praw pracowniczych należało także zwrócić uwagę na fakt, że oskarżony R. K. nie informował tych pracowników, że mimo potrącenia im z wynagrodzenia powyższych składek nie były one przekazywane do ZUS-u. Podkreślić w tym miejscu trzeba, iż płatnik składek nie jest uprawniony do dysponowania „cudzymi” składkami, tj. składkami pracownika, ani tym bardziej do decydowania, czy w ogóle je zapłacić. W realiach niniejszej sprawy oskarżony wypłacał wymienionym w zaskarżonym wyroku trzem pracownikom kwoty netto wynagrodzeń (z tym

też występowały opóźnienia), a jednocześnie przeznaczał konkretne środki finansowe na kontynuowanie działalności prowadzonej przez niego spółki, co przecież przyznał sam podsądny podczas składania wyjaśnień przed Sądem I instancji. Tak więc to z nieopłaconych składek w części finansowanej przez pracownika oraz przez pracodawcę była niejako kredytowana dalsza działalność przedsiębiorstwa kierowanego przez oskarżonego. Co zaś istotne i ustalone w procesie ponad wszelką wątpliwość, R. K. nie mógł realnie liczyć na rychłe odzyskanie płynności finansowej przez (...), gdyż już przed okresem wskazanym w pkt IX zarzutów wystąpiły problemy w regulacji zobowiązań wobec ZUS, także zatory płatnicze w spółce kierowanej przez oskarżonego miały miejsce jeszcze przed inkryminowanymi zdarzeniami. Okolicznością przemawiającą na niekorzyść oskarżonego jest też udzielenie w tym trudnym czasie pożyczki w wysokości 100 000 zł przez Spółkę z o.o. (...) konkubinie wspólnika w dniu 3 listopada 2008 r., która w umówionym terminie nie została zwrócona. Za niedopuszczalne uznać zatem należało swego rodzaju przerzucanie na państwo i nieświadomych tego pracowników ryzyka działalności gospodarczej i częściowego jej kredytowania, podczas gdy podmiot gospodarczy, którym kierował podsądny aby dalej funkcjonować musiał posiadać środki na kontynuowanie działalności. Z powyższych okoliczności wyłania się też wyraźnie zła wola oskarżonego, gdyż nie interesował się potrzebą posiadania środków finansowych na zobowiązania z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne. Nie podejmował on też żadnych

racjonalnych działań w ZUS-ie w tym kierunku, gdyż jak wynika z akt niniejszej sprawy, składane były tylko wnioski o udzielenie spółce ulgi w spłacie należności (dopiero w lipcu, wrześniu i listopadzie 2009 r.) przy czym z uwagi na to, że nie spełniały warunków wskazanych przez ZUS, pozostawiono je bez rozpoznania (pismo z ZUS k. 559). Zdaniem Sądu odwoławczego z powyższego również wynika, że wystąpienie z wnioskiem o ogłoszenie upadłości w odpowiednim terminie zapobiegłoby tym nieprawidłowościom. Oskarżony jako osoba decyzyjna Spółce z o.o. (...), kontynuując tą działalność gospodarczą i zatrudnianie pracowników, zdawał sobie dobrze sprawę, że trudna i tylko pogarszająca się sytuacja finansowa nie pozwoli na jej właściwe funkcjonowanie i wywiązywanie się z obowiązków opłacania składek w ZUS-ie. Stąd wniosek, że oskarżony R. K. działał z winy umyślnej z zamiarem bezpośrednim, jako pracodawca naruszając obowiązki w sprawach z zakresu spraw pracowniczych i ubezpieczeń społecznych.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. K. od zarzuczonego mu w pkt IX czynu

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia powyższego wniosku z uwagi

na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy co do sprawstwa i winy R. K. odnośnie popełnienia przestępstwa z art. 218 § 1a kk były prawidłowe i w całości oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Przeciwnie wskazania obrońcy, podważające słuszność stanowiska organu meriti, zostały ocenione jako chybione, a przez to złożony przez apelującego wniosek o wydanie orzeczenia reformatoryjnego nie zasługiwał na uwzględnienie.

Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Zarzut z apelacji prokuratora:</p> <p><u>Rażąca niewspółmierność kar jednostkowych wymierzonych R. K.</u> za zarzucane mu przestępstwa, a w konsekwencji również rażąca niewspółmierność zastosowanej wobec niego kary łącznej, polegające na orzeczeniu wobec wyżej wymienionego jednostkowych kar pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 10 miesięcy za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk, 3 miesięcy za przestępstwo z art. 586 ksh oraz 4 miesięcy za przestępstwo z art. 218 § 1a kk, a następnie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 5, w sytuacji, gdy przy prawidłowym uwzględnieniu dyrektyw wymiaru kary, a w szczególności wysokiego stopnia zawinienia oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynu, rozmiarów wyrządzonej przez niego szkody, a także realizacji celów kary, w tym przede wszystkim wychowawczych i prewencyjnych, zasadne było orzeczenie wobec R. K. kar jednostkowych pozbawienia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>wolności odpowiednio w wymiarze 2 lat, 6 miesięcy i 6 miesięcy, a następnie wymierzenie mu kary łącznej w postaci bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat przy zastosowaniu zasady kumulacji.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Warto rozpocząć od wyjaśnienia, iż rażąca niewspółmierność kary, uzasadniająca uwzględnienie zarzutu z art. 438 pkt 4 kpk, występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celów kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza <u>znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną)</u>. Tak orzeczona kara może być wynikiem bądź to niedostrzeżenia występującej in concreto okoliczności istotnej z punktu widzenia dyrektywy wymiaru kary z art. 53 kk i nast. lub też nienadania im adekwatnej wagi. Oceniając współmierność kary w relacji do dyrektyw i okoliczności wyznaczających jej wymiar, nie wolno zapominać, że art. 53 § 1 kk pozostawia wymiar kary sędziowskiemu uznaniu, nakazując, aby mieściła się ona w granicach przewidzianych przez ustawę. Przy ocenie kary przez pryzmat jej rażącej niewspółmierności nie można zatem nie uwzględniać granic, w jakich kara za dane przestępstwo może być orzeczona i w jakich</p>		

niejako "proporcjach" pozostaje kara orzeczona względem granic pozostawionych sędziowskiemu uznaniu. W konsekwencji miarą surowości kary polegającej na pozbawieniu wolności, nie może być jedynie ilościowe oznaczenie czasu pozbawienia wolności ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo, także z uwzględnieniem występujących w danym postępowaniu, zwykle niepowtarzalnych w danym układzie, okoliczności uzasadniających wymiar orzeczonej kary (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 489/21, Legalis nr 2714830).

Uwzględniając powyższe wskazania Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska apelującego aby kara orzeczona wobec oskarżonego R. K. była rażąco niewspółmierna, choć przyznać trzeba, że zwłaszcza kara za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk, z racji też dużej wartości szkód wyrządzonych pokrzywdzonym podmiotom gospodarczym była stosunkowo łagodna. Apelujący nie przekonał jednocześnie organu odwoławczego iżby Sąd I instancji nie uwzględnił należycie dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 § 1 i 2 kk. Przeciwnie, uzasadnienie zaskarżonego wyroku pokazuje, że ten organ orzekający przy wymiarze kary R. K. rozważył wszystkie okoliczności korzystne i niekorzystne dla sprawcy, prawidłowo określił stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów i jego zawinienie, a także rozmiar i charakter skutków nimi wywołanych (w przypadku przestępstw skutkowych). Znalazło to odzwierciedlenie w wyborze

rodzaju kar (odnośnie skazania z art. 586 ksh oraz z art. 218 § 1a kk) i ich wysokości. Określenie przez Sąd I instancji wysokości kar jednostkowych dla tego oskarżonego było zatem do zaakceptowania i na wystarczającym poziomie aby należycie na niego oddziaływać i spełniać zarazem cele ogólnoprewencyjne. Tu warto jeszcze przypomnieć, że osądzone zachowania miały miejsce 11-12 lat wstecz i ani wcześniej ani po tym okresie czasu oskarżony R. K. nie wchodził w żaden konflikt z prawem, o czym świadczy brak wpisów w jego karcie karnej. Oczywiście nie umniejsza to wysokiej szkodliwości społecznej osądzanych zachowań z pkt I – VII jednak na chwilę orzekania należało też oceniać stawiane przed wymiarem kary cele jakie mają być spełnione wobec sprawcy i w aspekcie społecznym.

Ponadto, z wnioskowaniem o karę łączną pozbawienia wolności z zastosowaniem reguły pełnej kumulacji prokurator nie przedstawił takiej argumentacji, która przekonałby Sąd Okręgowy do jego twierdzeń. Zwłaszcza, że zarówno doktryna prawa karnego oraz orzecznictwo sądowe sformułowały pewne szczegółowe dyrektywy odnośnie do wymiaru tej kary. Jedną z nich jest zalecenie ostrożnego podejmowania rozstrzygnięć skrajnych przy wymierzaniu kary łącznej. Zgodnie bowiem z art. 86 § 1 kk (z zastosowaniem art. 4 § 1 kk), przy orzekaniu kary łącznej możliwe było zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, jednak należy pamiętać, że zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo i w

specyficznym układzie okoliczności przedmiotowo-podmiotowych (A. Marek, Kodeks Karny Komentarz z 2006, s. 208; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 20 maja 2008 r., sygn. II AKa 129/08, Biul. SA w Katowicach 2008, Nr 3). W kontrolowanej sprawie brak było powodów aby sięgnąć po zasadę pełnej kumulacji przy wymiarze kary łącznej. Przeciwnie, powiązanie czasowe między osądzanymi czynami oskarżonego oraz związek ich wszystkich z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą w Spółce z o.o. (...) skłaniały do zasady asperacji, z przewagą ku absorpcji. W związku z tym, że takie właśnie rozwiązanie w przedmiotowej sprawie wybrał Sąd Rejonowy, zasługiwało ono na aprobatę i utrzymanie go w mocy.

Na koniec, Sąd odwoławczy pozytywnie odniósł się do zastosowania w zaskarżonym wyroku wobec tego oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary 2 lat pozbawienia wolności. Tym samym nie podzielił stanowiska apelującego na niekorzyść oskarżonego, że należałoby orzec karę łączną nie tylko wyższą (co już stanowiłoby przeszkodę materialnoprawną aby karę pozbawienia wolności w wymiarze powyżej 2 lat warunkowo zawiesić) ale też o charakterze bezwzględnym. Biorąc pod uwagę dane osobopoznawcze świadczące na korzyść R. K. oraz wspomniany już wyżej wpływ bardzo długiego okresu czasu od popełnienia tych przestępstw, można było zbudować korzystną prognozę kryminologiczną w stosunku do tego podsądnego. Uznać zatem należało za Sądem instancji, że oskarżony mimo warunkowego zawieszenia kary pozbawienia

wolności w wymiarze 2 lat będzie przestrzegał porządku prawnego i w wyznaczonym maksymalnym okresie 5 lat próby będzie czynił intensywne starania by naprawić szkody wyrządzone popełnionymi oszustwami. Nałożony na oskarżonego na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązek naprawienia szkody (solidarnie ze współoskarżonym A. S.) w niebagatelnej wysokości łącznie 190 346,08 zł także nasuwa refleksje, że w interesie pokrzywdzonych jest aby skazany miał możliwość zarobkowania i pozyskania środków finansowych na spłatę należności na ich rzecz. Długi okres próby pokaże zatem czy oskarżony poważnie podejdzie do tego zobowiązania, a w przypadku uchylania się od wykonania tego obowiązku może nastąpić zarządzenie wykonania tej warunkowo zawieszanej kary, w trybie art. 75 § 2 kk.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez:

- wymierzenie oskarżonemu R. K. za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk kary 2 lat pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 586 ksh kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za przestępstwo z art. 218 § 1a kk kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, a następnie orzeczenie wobec niego kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności;

- w konsekwencji powyższego wyeliminowanie z treści rozstrzygnięcia punktów 5 i 10.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie wobec uznania przez Sąd odwoławczy, że orzeczona wobec oskarżonego R. K. w zaskarżonym wyroku kara nie jest rażąco niewspółmiernie łagodna. Poza tym propozycje kar jednostkowych ze strony oskarżyciela publicznego były bardzo zbliżone do kar orzeczonych przez Sąd Rejonowy, nie świadczyły zatem o dużej dysproporcji między karami wymierzonymi a tymi, o które wnioskował apelujący. Przykładowo za występki z art. 218 § 1a kk oskarżony R. K. zaskarżonym wyrokiem otrzymał karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, przy zagrożeniu ustawowym za to przestępstwo karą grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawieniem wolności do lat 2, zaś prokurator domagał się kary zaledwie o 2 miesiące dłuższej bo 6 miesięcy pozbawienia wolności. Również wniosek oskarżyciela publicznego o wymierzenie temu oskarżonemu kary łącznej z zastosowaniem zasady kumulacji był nietrafny i nieadekwatny do okoliczności przedmiotowo-podmiotowych rozpatrywanej tu sprawy.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu Rejonowego został utrzymany w mocy w całości.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Postępowanie odwoławcze nie dostarczyło podstaw ingerencji w zaskarżony wyrok, co skutkowało tym, że został on w całości utrzymany w mocy. Nie stwierdzono przy tym przesłanek z art. 439 bądź 440 kpk zezwalających na ingerencję w tenże wyrok z urzędu, bez względu na zakres i treść zarzutów apelacyjnych.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p></p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p></p>	

<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>		
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>		
<p></p>		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	<p>Przepis art. 616 § 1 kpk określa, że koszty sądowe obejmują wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego, wniesionego wyłącznie przez oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na</p>

ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy, a jeżeli środek ten pochodzi wyłącznie od oskarżyciela publicznego - koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

Zgodnie zaś z art. 636 § 2 kpk, w razie nieuwzględnienia środków odwoławczych wniesionych przez co najmniej dwa uprawnione podmioty, stosuje się odpowiednio art. 633 kpk. W takim wypadku koszty procesu przypadające m.in. od oskarżonych i oskarżycieli, sąd zasądza od każdego z nich według zasad słuszności, mając w szczególności na względzie koszty związane ze sprawą każdego z nich.

Mając na uwadze powyższe regulacje procesowe Sąd Okręgowy zasądził od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze po 1/3 części od każdego z nich. Na koszty te składa się ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, którego wysokość określa § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.) i jest to w sumie 20 zł oraz wydatek w postaci pozyskanych aktualnych kart karnych obu oskarżonych. Jest to łącznie kwota 60 zł, po 30 zł za każdy dokument wg § 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego z dnia 18 czerwca 2014 r., (Dz.U. z 2014 r. poz. 861). Na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych – t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzono każdemu z oskarżonych opłatę za II instancję w kwocie po 400. W związku z tym, że nie została uwzględniona też apelacja oskarżyciela publicznego, proporcjonalnie, tj. w 1/3 części kosztami postępowania odwoławczego obciążono Skarb Państwa.

Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrył się żadnych okoliczności, które przemawiałyby za zwolnieniem któregokolwiek z oskarżonych od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, tj. stwierdził brak przesłanek z art. 624 § 1 kpk.

7. PODPIS

Dariusz Śliwiński Hanna Bartkowiak Sławomir Jęksa